

Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Нишу
П-3 У. 5581/14
17.02.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Томислава Медведа, председника већа, Ненада Стојановића и Драгана Јовановића, чланова већа, са судским саветником Небојшом Стојановићем, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби коју је поднео тужилац А.А., раније десетар на служби у Војној пошти 4132 Ниш, кога заступа Радоња Живковић, адвокат из Ниша, Ул. IX Бригаде број 57/1, против тужене Војне поште 3987 Ниш, ради поништаја решења тужене, инт. бр. 443-2 од 07.03.2014. године, у предмету накнаде за неискоришени годишњи одмор и додатка за прековремени рад, у нејавној седници већа, одржаној 17.02.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба СЕ ОДБИЈА.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је жалба тужиоца, раније професионалног војника, десетара на служби у Војној пошти 4132 Ниш, изјављена против решења Војне поште 4132 Ниш, инт. бр. 3620-1 од 25.12.2013. године, којим је одбијен његов захтев за признавање права на накнаду на име неискоришћеног дела годишњег одмора из 2012. године и целог неискоришћеног годишњег одмора из 2013. године, као и 14 (четрнаест) слободних дана.

У тужби поднетој Управном суду 14.04.2014. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа и наводи да је оспорено решење донето без извођења доказа, односно да су одлучне чињенице погрешно и непотпуно утврђене и да се није водило рачуна о правилима поступка која су од утицаја на решење ствари. Истиче да образложење оспореног решења нема разлога о одлучним чињеницама, већ су наведене само паушалне констатације туженог органа, због чега је и материјално право погрешно примењено. Указује да није био у могућности да искористи годишњи одмор за 2012. и 2013. годину и слободне дане, јер је због повређивања био непрекидно на боловању од 04.09.2012. године, до истека

уговора о раду 31.12.2013. године, због чега годишњи одмор и слободне дане није искористио из оправданих разлога, у смислу одредбе члана 105. став 2. Закона о Војсци Србије. Додаје да није јасно образложење оспореног решења да је одлазак на боловање негативна нуспојава вршења службе и да му због тога не припада тражена накнада, као и да у погледу неискоришћених слободних дана не постоји прибављена сагласност помоћника министра одбране за људске ресурсе, што није кривица тужиоца, због чега не може сносити штетне последице. Истиче да надлежни органи нису оспорили да тужиоцу припада 14 слободних дана по евиденцији прековременог рада, при чему није основана констатација туженог органа да је тужилац слободне дане морао да искористи у року од шест месеци од протекла тромесечја у коме их је остварио, с обзиром да је био на боловању, због чега је због оправданих разлога био спречен да искористи слободне дане. Предлаже да Суд уважи тужбу, поништи оспорено решење и предмет врати надлежном органу на поновно одлучивање или да пресудом сам реши ову управну ствар, која ће у свему заменити поништени акт, у смислу одредбе члана 70. Закона о управним споровима.

Тужени орган је доставио Суду списе који се односе на предмет управног спора и одговор на тужбу, у коме оспорава све наводе тужбе и остаје при разлозима датим у образложењу оспореног решења. Предлаже да Суд одбије тужбу.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, у смислу одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, а испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у смислу одредбе члана 41. став 1. Закона о управним споровима, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка ове управне ствари, нашао да тужба није основана.

Према разлозима датим у образложењу оспореног решења тужени орган је нашао да је првостепени орган правилно и потпуно утврдио да се именовани налазио на боловању због повреде настале у вршењу војне службе – повреде на обуци, при чему потребе службе јесу биле да се именовани ангажује на обуци, где је дошло до повреде због које је упућен на боловање, али потребе службе нису разлог што именовани није користио део годишњег одмора у трајању од 12 дана за 2012. годину и цео годишњи одмор за 2013. годину. У образложењу оспореног решења је наведено да је тужени орган нашао да именованом није обустављен или прекинут годишњи одмор од стране овлашћеног старешине по потреби службе, како је то предвиђено чланом 105. став 3. Закона о Војсци Србије, због чега му не припада право на предметну накнаду. Из образложења оспореног решења даље произлази да је имајући у виду одредбе члана 34. став 2. Правилника о платама и другим новчаним примањима професионалних војних лица у Војсци Србије, тужени орган нашао да именовани није искористио зарађене слободне дане у року од шест месеци од протекла тромесечја у коме их је остварио, из разлога јер је био непрекидно на боловању, а не због потреба службе, при чему не постоји ни прибављена сагласност помоћника министра одбране за људске ресурсе, која је услов за исплату прековременог рада. Због наведених разлога, тужени орган је у смислу одредбе члана 230. став 1. Закона о општем управном поступку, одлучио као у диспозитиву оспореног решења. При томе је у образложењу ожалбеног решења првостепеног органа од 25.12.2013. године, наведено да је првостепени орган увидом у податке службене евиденције, утврдио да је именовани био на непрекидном боловању од 04.09.2012. до 31.12.2013. године, када му је престала професионална војна служба, због истека уговореног рока.

Одредбом члана 105. став 5. Закона о Војсци Србије (“Службени гласник РС”, број 116/07,... и 101/10), прописано је да професионалном војном лицу које због потреба службе није искористило годишњи одмор, припада накнада за неискоришћени годишњи одмор у висини плате и других личних примања која би му припадала да је користило годишњи одмор.

Према одредби члана 34. став 1. Правилника о платама и другим новчаним примањима професионалних војних лица у Војсци Србије (“Службени војни лист”, број 28/11), професионалном припаднику Војске Србије за сваки сат који по налогу надлежног старешине ради дуже од пуног радног времена (прековремени рад) припада сат и по слободно, а ставом 2. истог члана, прописано да се прековремени рад тромесечно прерачунава у слободне сате које професионални припадник Војске Србије мора да искористи најкасније у року од шест месеци од протекла тромесечја у којем их је остварио, док је ставом 3. истог члана, прописано да изузетно, професионалном припаднику Војске Србије који не може да искористи слободне сате због тога што природа послова радног места чешће захтева тако обиман прековремени рад, може да се исплати додатак за сваки сат прековременог рада који износи 26% вредности радног сата плате, уз претходно прибављену сагласност помоћника министра одбране за људске ресурсе.

Код оваквог стања ствари, а имајући у виду цитиране одредбе Закона о Војсци Србије и Правилника о платама и другим новчаним примањима професионалних војних лица у Војсци Србије, Суд налази да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, када је тим решењем одбијена његова жалба изјављена против решења првостепеног органа од 25.12.2013. године, којим је одбијен његов захтев за признавање права на накнаду за део неискоришћеног годишњег одмора за 2012. годину, неискоришћени годишњи одмор за 2013. годину и за 14 слободних дана. Ово због тога што је, према налажењу Суда, тужени орган правилно нашао да је у спроведеном поступку утврђено да тужилац није искористио део годишњег одмора за 2012. годину и годишњи одмор за 2013. годину, као и 14 слободних дана, због непрекидног боловања на коме се налазио од 04.09.2012. до 31.12.2013. године, када му је престала професионална војна служба, због истека уговореног рока, због чега се не може сматрати да тужилац није искористио годишњи одмор и слободне дане, односно слободне сате, због потреба службе или кривице послодавца, већ због непрекидног боловања на коме се налазио до престанка професионалне војне службе. Према налажењу Суда, за признавање накнаде за неискоришћени годишњи одмор, у смислу одредбе члана 105. став 5. Закона о Војсци Србије, неопходно је да годишњи одмор није искоришћен због потребе службе или због кривице послодавца према Закону о раду (“Службени гласник РС”, број 24/05,... и 32/13), при чему тужилац није могао да искористи слободне дане, односно слободне сате, најкасније у року од шест месеци од протекла тромесечја у којем их је остварио, али не због тога што је природа послова радног места чешће захтевала тако обиман прековремени рад, па због тога тужилац није искористио слободне дане, односно сате, већ због тога што се тужилац налазио на непрекидном боловању од 04.09.2012. до 31.12.2013. године, када му је престала професионална војна служба. Због наведених разлога, према налажењу Суда, оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца.

Нису од значаја за другачију оцену законитости оспореног решења наводи тужбе којима тужилац указује да је оспорено решење донето без извођења доказа, да су одлучне чињенице погрешно и непотпуно утврђене, да образложење оспореног решења нема разлога о одлучним чињеницама и да је погрешно примењено материјално право, као и да

образложење оспореног решења не садржи јасне разлоге због којих му не припада право на накнаду за неискоришћени годишњи одмор и слободне дане, с обзиром да годишњи одмор није искористио из оправданих разлога, у смислу одредбе члана 105. став 2. Закона о Војсци Србије, јер се непрекидно налазио на боловању од 04.09.2012. до 31.12.2013. године, када му је престала професионална војна служба. Ово због тога што је, према налажењу Суда, увидом у податке службене евиденције, у спроведеном поступку правилно утврђено да се тужилац налазио на непрекидном боловању од 04.09.2012. до 31.12.2013. године, када му је престала професионална војна служба, због истека уговореног рока, што међу странкама и није спорно, већ је у конкретном случају спорно да ли се ради о оправданим разлозима због којих тужилац није искористио део годишњег одмора за 2012. годину и годишњи одмор за 2013. годину, као и 14 слободних дана. Према налажењу Суда, у конкретном случају се не може сматрати да тужилац није искористио годишњи одмор и слободне дане, односно слободне сате, због потреба службе или кривике послодавца, већ због непрекидног боловања на коме се налазио до престанка професионалне војне службе, при чему је погрешно позивање тужбе на одредбу члана 105. став 2. Закона о Војсци Србије, која се односи на могућност коришћења годишњег одмора у наредној календарској години, што у конкретној ситуацији није случај, јер је тужиоцу професионална војна служба престала 31.12.2013. године, након што се непрекидно налазио на боловању од 04.09.2012. до 31.12.2013. године, због чега наводи тужбе за другачије закључивање, нису од значаја за другачију оцену законитости оспореног решења.

Одлучујући о предлогу тужбе да Суд реши ову управну ствар у спору пуне јурисдикције, Управни суд налази да овај захтев није основан, с тим што се тужилац у тужби погрешно позива на одредбу члана 70. Закона о управним споровима, која регулише правне последице активног непоступања туженог органа по пресуди, што у конкретној ситуацији није случај. Ово због тога, што у конкретном случају нису испуњени услови за поништај оспореног решења, а тиме ни за могућност да Суд, у смислу одредбе члана 43. став 1. Закона о управним споровима, пресудом реши ову управну ствар, јер је претпоставка за решавање у спору пуне јурисдикције, претходна оцена Суда, да управни акт треба поништити, што у конкретној ситуацији није случај, због чега Суд није прихватио предлог тужбе да сам реши ову управну ствар у спору пуне јурисдикције.

Суд је ценио и остале наводе тужбе, па је нашао да они нису од значаја за другачију оцену законитости оспореног решења, имајући у виду утврђено чињенично стање, на које је правилно примењено материјално право.

Са изнетих разлога, Управни суд је, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, на основу одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 17.02.2016. године, II-3 У. 5581/14

Записничар,
Небојша Стојановић, с.р.

Председник већа-судија,
Томислав Медвед, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић